

Arbejdstidens Længde, holder man sig selvfølgelig til, hvad der for Tiden er aftalt indenfor Erhvervslivet. Da nu dette Lovforslag kom over til Landstinget, og der stod, at den tilfældige Medhjælp i Husholdningen kunde bruges i 30 Dage, uden at Forsikringspligt indtraadte, blev der straks spurgt af Forsikringsselskaberne, hvorledes det skulde fortolkes. Hvis f. Eks. en Husstand har snart en Vaskekone, snart en Strygekone og en Rengøringskone, tilsammen maaske i 52 Dage, men kun 4 Timer hver Dag, altsaa i 208 Timer, har den saa brugt de 30 Dage? I Virkeligheden har Beskæftigelsen strakt sig over 52 Dage, men Meningen var selvfølgelig, at det skulde være, hvad man i Almindelighed nu om Stunder forstaar ved Normaldage, og derfor gjorde jeg mig allerede ved første Behandling af Sagen til Talsmand for, at man maatte have nærmere fastsat, hvad der skulde forstaaes ved en Arbejdsdag. Det er nu blevet fastsat, og jeg tror, det er ganske nødvendigt, da det selvfølgelig er Meningen, at den fulde Arbejdstid skal kunne benyttes, de 240 Timer. Naar Flertallet kun har taget Medhjælpen i selve Husholdningen med, er det netop sket, fordi vi mente, at saa var der ingen Tvivl om, hvor Forsikringspligten begyndte, og hvor langt Fritagelsen gjaldt. Hvis dette vedtages, gælder Fritagelsen udelukkende for den private Hjælp i selve Husholdningen, men hvis der antages Folk til at holde Gader rene eller til at grave i en Have o. s. v., falder det udenfor selve Husholdningen, og saa bliver der Forsikringspligt. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister har ganske Ret i, at det vil føre ret langt ud, hvis man medtager andet end Beskæftigelse i selve Husholdningen. Man maa jo huske paa, at som Ordningen bliver, skal Forsikringsselskaberne bære hele denne Risiko, uden at der direkte bliver betalt Præmier for den, og derfor kan det heller ikke nytte noget at gøre Risikoen større og mere omfattende, end at man kan overse den. Det kan jo være, at man senere, naar man faar mere Erfaring, kan gaa videre, men i Øjeblikket tror jeg absolut ikke, man skal gøre det.

H. P. Johansen: Det ærede 5te tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) udtalte, at Fiskerbefolkningen netop ønsker den Form for Forsikring, som Flertallet her foreslaar. Jeg skal hertil bemærke, at jeg tror ikke, det ærede Medlem kan tale paa alle Fiskeres Vegne i saa Henseende. Det er muligt, at Rederne og Baadejerne ønsker den her fore-

slaaede Form, men der er da ogsaa andre Fiskere end netop disse; jeg kender ogsaa Fiskere og har haft Lejlighed til at høre deres Mening om Spørgsmaalet, og jeg har hørt adskillige Udtalelser i modsat Retning. Med Hensyn til Dobbeltforsikringen skal jeg blot sige, at den findes jo ikke i vort Forslag; vi siger nemlig, at de, der ejer Baad og Redskaber, skal betragtes som selvstændige Fiskere, saa der kan ikke blive Tale om nogen Dobbeltforsikring her.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Minister, som ligeledes forsøgte et Forsvar for Bestemmelsen angaaende Partsfiskere. Det, jeg gerne vil slaa fast, er den Kendsgerning, at man flytter Pligten fra Rederne over paa dem, der ikke ejer Baad og Redskaber, og Resultatet vil maaske i Fremtiden blive, at alle de, der nu faar fast Løn indenfor Fiskeriet, vil blive lønnet med Procenter, hvorved Rederne slipper for deres Forsikringspligt. Det er, hvad jeg vil kalde en meget vidtrækkende Paragraf. Man ved jo ikke, om man ikke næste Gang, Loven ændres, maaske vil gaa til at bestemme, at de Fabrikarbejdere, der faar Akkordløn — det er jo ogsaa en Slags Procenter —, skal holde sig selv forsikret; saa slipper Aktionærerne for Forsikringspligten. Jeg mener, at de tre Partier, der har samlet sig om Bestemmelsen her, rokker ved Lovens Princip, det Princip, at Arbejdsgiverne skal holde deres Arbejdere forsikret. Det ønsker vi at advare imod, og derfor maa vi stemme imod det foreslaaede.

Den ærede Ordfører udtalte sig ogsaa om den midlertidige Hjælp, og han sagde, at nu var der skabt Klarhed, nu var det ikke vanskeligt at se, hvor man havde Forsikringspligt og hvor ikke. Jeg skal naturligvis erkende, at det hviler noget paa et Skøn, om Paragraffen er klart affattet eller ikke, og om Affattelsen giver Anledning til Misforstaaelse eller ikke. Men jeg skal blot nævne et Tvivlsspørgsmaal, som har været drøftet i Udvalget under Forhandlingen. En Arbejdsgiver kan have Medhjælp, som han ikke forsikrer, i indtil 240 Timer i sin Køkkenhave, idet man kan sige, at den hører ind under Husholdningen. Men benytter han kun Manden 2—3 Timer til at ordne en Græsplæne eller klippe en Hæk i sin Have eller blot en Time til at bringe en Kuffert til Banegaarden, saa er han forsikringspligtig. Tror ærede Medlemmer, man vil finde, at det bliver særlig forstaaeligt? Jeg synes det ikke. Jeg synes, det er urimeligt, at den Slags tilfældig og midlertidig